

Valgret, inden det ærede Medlem kan gaa med til den her i Danmark. Det forekommer mig ganske vist at være et ejendommeligt Standpunkt af en national Højremand, at han ikke kan gaa med til at give sine Landsmandinder Valgret, før en international Overvejelse af dette Spørgsmaal har fundet Sted.

Hvad nu de unge angaar, udtaler det ærede Medlem fra Frederiksberg følgende: „Nu er der ingen Tvivl om, at Socialdemokratiet ved en Nedsættelse af Valgretsalderen til 25 vil faa den største procentvise Tilgang. Det kan man læse sig til af de Valgresultater, som nu en Række Aar har givet. Jeg ønsker ikke Socialdemokratiet bragt til Sejr her i Landet. Masser af konservativ Ungdom ville selvfølgelig meget gerne for sig have en Valgret, som de kunne benytte til at styrke Konservatismen. Men ere de klare over, at deres egen Indflydelse ikke alene bliver neutraliseret, men at den endog i betydelig Grad bliver overgaaet af Indflydelsen til Fordel for Socialismen, vil det sikkert ikke koste dem nogen Overvindelse at give Afkald paa at stemme 1 à 2 Gange i de 5 Aar, og det er i Virkeligheden kun derom, det for de enkelte drejer sig“.

Jeg maatte meget ønske, at disse Udtalelser fra Højres Ordfører blev almindeligt kendte omkring i Højres Ungdomsforeninger. Det ærede Medlem indrømmer, at den konservative Ungdom sætter Pris paa Valgret, men han gaar ud fra, at den er saaledes sindet, at naar den opdager, at saa faar ogsaa den socialdemokratiske Ungdom Valgret, og at denne er talrigere end Højres Ungdom, vil Højres Ungdom alligevel give Afkald paa sin egen Valgret, for at den socialdemokratiske Ungdom ikke skal faa Valgret. Det er, hvad man kalder et ideelt Standpunkt, som det ærede Medlem forudsætter hos Højres Ungdom (Afbrydelse), et uegennyttigt, et ideelt Standpunkt, ja. Jeg har nu mere Tillid baade til Højres Ungdom og til Ungdom i Almindelighed, end Højres Ordfører her synes at have. Jeg tror, det vil være overmaade heldigt at udvide Valgretten til den unge Slægt, ogsaa for at faa mere Idealisme, mere Uegennytte ind i dansk offentligt Liv og Politik. For det er sikkert nok, at Ungdommen gennemgaaende er mere ideelt tænkende, mere begejstret, end Folk i den modnere Alder let blive. Naar man gaar ind i Politik, gør man det mange Gange som ung ud fra og udelukkende ud fra rent ideelle Synsmaader, men efterhaanden som man bliver ældre i Politik, og efterhaanden som man sidder i nogle Aar her i Salen, opdager man, i hvilken

overordentlig Grad Interesserne altid staa bag Talerne, bag Argumentationen, bag Ræsonnementet. Ja, man opdager saa tidt, at Ræsonnement og Argumentation ere noget, der skifter fra Aar til Aar efter de skiftende Interesser, vedkommende har. Men Ungdommen er i større Grad end vi noget ældre i lykkelig Uvidenhed derom. Den tager mere ideelt paa Tingene, den ser mere begejstret paa Sagerne. Jeg tror, vi i høj Grad trænge til i dansk offentligt Liv, i dansk Politik, ogsaa i den danske Rigsdag, at faa Ungdommen stærkere repræsenteret, end den for Tiden er. Ogsaa det er en af mine Grunde til i saa høj Grad at ønske, at Valgretsalderen, der i Danmark er saa enestaaende høj, maatte blive nedsat. Der er jo ikke en Gang Tale om at nedsætte til det, den er i vore Nabolande, i Sverige eller i England. I England, Parlamentarismens Mønsterland, er Valgretsalderen 21 Aar, og her er der kun Tale om at nedsætte den til 25 Aar, altsaa et yderst moderat Skridt. Det underer mig i høj Grad, at Højres Ordfører gaar derimod, og jeg tror, det vil vække den pinligste Opsigt i Højres Ungdomsforeninger.

Men det allerinteressanteste Punkt i det ærede Medlems Tale var alligevel Indledningen, den Indledning, hvor han appellerede til Bøndernes Klasseegoisme, hvor han fandt, at Bondestandens Repræsentanter her ikke i tilstrækkelig Grad gav den agrariske Klasseegoisme Udtryk. Ja, det var virkelig interessant at høre en Højremand, der ofte kalder sig Byerhvervsmand, Byrepræsentanten, beklage, at den agrariske Klasseegoisme ikke i tilstrækkelig Grad er repræsenteret af det nuværende Venstreflertal. Det var virkelig interessant. Det var interessant, at det Højre, der kalder sig Samfundspartiet, det Højre, der siger, at de ikke ville have de enkelte Klassers Interesser, men det hele Samfunds Interesser varetagne, beklager dette.

Det ærede Medlem udviklede dette Standpunkt, og den højtærede Konseilspræsident, der aabenbart med lige saa stor Forbavselse som jeg hørte paa det ærede Medlems Udtalelser, og som maaske ikke havde hørt de allerførste Sætninger af det ærede Medlems Tale, udbrøder saa, da det ærede Medlem fra Frederiksberg siger: „Vil Le Gaardmændene virkelig paa den Maade gaa i Tøjet ved at give Afkald paa deres Klasseprivilegier?“. „Hvem er dog den Mand?“, hvorpaa det ærede Medlem fra Frederiksberg siger: „Det er Thuesen“. Nu vil jeg spørge det ærede Medlem fra Frederiksberg: Hvem er Thuesen? Hvor